

Sygn. akt: II Ka 496/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie : SSO Ryszard Warda

SSO Marek Konrad

Protokolant: Ewa Pędzich

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 r.

sprawy: **K. P. i M. P.**

oskarżonych o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 26 września 2016 r. sygn. akt: II K 254/16

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt II Ka 496/16

UZASADNIENIE

K. P. z d. C. i M. P. zostali oskarżeni o to, że :

w dniu 06/07 października 2015 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonali kradzieży mienia ze sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim otwarciu drzwi przez K. C. za pomocą oryginalnych kluczy, dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2.596 złotych, artykuły tytoniowe w tym papierosy różnych marek, papierosy elektroniczne, słodycze, napoje, artykuły higieniczne, kosmetyczne, chemiczno-przemysłowe, karty doładowujące do telefonów oraz lekarstwa, czym działali na szkodę E. W. w kwocie łącznej 26.295,64 złotych

- to jest o czyn z art. 278 § 1 Kodeksu karnego

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 26 września 2016 r w sprawie II K 254/16 orzekł:

I. oskarżoną K. P. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k.

wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych

II. oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonej E. W. kwoty 26.295,64 zł

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył każdemu z oskarżonych okres zatrzymania w sprawie od dnia 12 maja 2016 r. do dnia 13 maja 2016 r.;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w całości i koszty te przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyli oskarżeni – K. P. i M. P..

Oskarżona K. P. w swojej osobistej apelacji zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła mu niezgodność zarzucanej kwoty i ukradzionego towaru. W konkluzji apelacji brak jest stwierdzenia, czego oskarżona się domaga. Oskarżona wniosła o wgląd do monitoringu celem ustalenie skradzionego towaru oraz o bilans logowania kasy fiskalnej.

Oskarżony M. P. w swojej osobistej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w części i zarzucił niezgodność zarzucanej kwoty i ukradzionego towaru. W konkluzji apelacji brak jest stwierdzenia, czego oskarżony się domaga. Oskarżony wniosł o wgląd do monitoringu w celu ustalenia skradzionego towaru oraz o bilans logowania kasy fiskalnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonych są oczywiście bezzasadne i nie zostały przez Sąd Okręgowy uwzględnione.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy, staranny i wnikliwy przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, a ujawnione w toku przewodu sądowego dowody, wbrew stanowisku autora apelacji, poddał wszechstronnej analizie. Ocena ta uwzględnia dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę każdorazowo wskazania wiedzy, zasady doświadczenia życiowego oraz reguły logicznego rozumowania. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy, a zaprezentowana w spełniającym wszelkie wymogi art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznana być zatem musi za ocenę swobodną, o której mowa w treści art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Przechodząc do omówienia zarzutów apelacji, na wstępie wskazać wypada, że oskarżeni nie kwestionowali sprawstwa w zakresie przypisanego im czynu, gdyż w kontekście dowodów ujawnionych w toku rozprawy, sprawstwo oskarżonych jest oczywiste, ponadto oskarżeni przyznali się do popełnienia przypisanych im czynu, a przyznanie to nie budzi żadnych wątpliwości.

Z treści apelacji wynika, że zarówno oskarżony jak i oskarżona kwestionują wartość skradzionego mienia twierdząc, że kwota jest za wysoka. Z protokołu likwidacji (k. 90-92) wynika, że kwota skradzionego mienia wynosi 23 699,64 zł. Podnieść należy, że oskarżeni nie kwestionowali kwoty skradzionego mienia podczas postępowania przed Sądem Rejonowym. Oskarżeni nie precyzują jaką rzeczywiście wartość miały skradzione przez nich przedmioty, ani też nie podważają prawidłowości wyliczeń dokonanych w tym względzie przez pokrzywdzoną. W takiej sytuacji ich tezy o rzekomo zawyżonej wartości skradzionego mienia są gołosłowne i stawiane w celu umniejszenia swej odpowiedzialności, stopnia zawinienia i złagodzenia wymienionych kar i środka kompensacyjnego.

Oskarżeni w swoich apelacjach kwestionują wymiar kary, jaką wymierzył im Sąd I instancji. Nietrafny jest podnoszony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności. Wymierzona oskarżonym kara należy uwzględnić zasady jej wymiaru określone w art. 53 k.k. i okoliczności przedmiotowe oraz podmiotowe niniejszej sprawy. Podnieść należy, że Sąd Rejonowy należy uzasadnić swoje stanowisko w zakresie orzeczonej wobec oskarżonych kary. Społeczna szkodliwość czynu oskarżonych jest wysoka - oskarżeni działali w zamiarze przemyślanym, z rozmysłem planując i realizując czyn zabroniony, co świadczy o dużym nasileniu złej woli sprawców. Postępowanie oskarżonych wskazuje na wysoki stopień nasilenia ich złej woli względem norm prawnych, a więc i prawdopodobieństwo ponownego zagrożenia przezeń społeczeństwu.

Sąd miał na uwadze okoliczności, o których mowa jest w apelacjach oskarżonych. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia orzeczonych kar pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do pobłażliwego traktowania sprawców – nie ma szans na zawieszenie orzeczonych kar pozbawienia wolności, gdyż nie zezwala na to względem na cele kary, jakie ma ona osiągać względem oskarżonych, jak i reszty społeczeństwa. Orzeczona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonych, a jej wymiar powinien stanowić zarówno narzędzie przystosowania sprawców do reguł obowiązujących w społeczeństwie, jak i powinien kształtować świadomość zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społeczeństwa, wynikającą z tego, że każdy sprawca karany jest w granicach winy.

Oskarżona K. P. w apelacji podnosi, że odbywanie kary pozbawienia wolności uniemożliwi jej kontakt i sprawowanie opieki nad synem. Podnieść należy, że z akt sprawy wynika, że od dłuższego czasu synem oskarżonej zajmują się jej dziadkowie, są ustanowieni rodziną zastępczą dla chłopca. Twierdzenia oskarżonej w tej kwestii są więc gołosłowne. Odnośnie faktu, że oskarżona obecnie spodziewa się dziecka (co podnieśli w apelacji zarówno oskarżony jak i oskarżona) to zauważyć należy, że nie zostało to udokumentowane żadnym zaświadczeniem lekarskim. Okoliczność ta, (o ile zostanie udokumentowana) może być przedmiotem rozważań Sądu w toku postępowania wykonawczego.

Z tych wszystkich przytoczonych powyżej względów Sąd Odwoławczy nie podzielił argumentacji przedstawionej przez skarżących w apelacji, uznając je tym samym za niezasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Z tych względów z mocy art. 636 § 1 kpk orzeczono jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczono na zasadzie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.